

Nicole Boyle Rødtnes

DEN SORTE ENKES BY

RØD OG BLÅ · BOG 1

RØD OG BLÅ 1: DEN SORTE ENKES BY

Tekst © 2019 Nicole Boyle Rødtnes og Forlaget Alvilda,
København

Omslag: Breth Design v/ Mette Breth

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Bogen er sat med Bembo hos Kat Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 i Tyskland

ISBN 978-87-415-0607-4

www.nicoleboyleroedtnes.dk · www.alvilda.dk

INDHOLD

Viduanas ti bud	7
Prolog	11
Kapitel 1-70	14
Navnelister og rangordner	429
Efterskrift	435

VIDUANAS TI BUD

DET FØRSTE BUD: EVIG TROSKAB

Alle borgere skal sværge evig troskab til byen og forpligte sig til at leve og arbejde for den til deres død.

DET ANDET BUD: EVIGT OPHOLD

Ingen må forlade byen uden tilladelse. At forlade byen uden tilladelse betragtes som forræderi og straffes med døden.

DET TREDJE BUD: EVIGT ARBEJDE

Alle mænd og kvinder har arbejdspligt for at sikre byens velstand. Pligten gælder alle, fra de fylder seks år til deres død. Man kan udelukkende fritages i kortere perioder i tilfælde af sygdom eller graviditet.

DET FJERDE BUD: EVIGT FORSVAR

Alle mænd er forpligtet til at forsvare byen med deres liv i tilfælde af angreb. Forsvarspligten gælder alle mænd frem til deres død. Alle brud på forsvarspligten vil blive betragtet som forræderi og straffet med døden.

DET FEMTE BUD: EVIGT FØDENDE

Alle kvinder har forplantningspligt for at sikre nye borgere til Viduana, hvilket betyder, at de, fra de fylder atten, og til de stopper med at bløde, skal deltage i Akten i forbindelse med deres ægløsning.

DET SJETTE BUD: EVIGT AFKALD

Alle kvinder er forpligtet til at overdrage deres sønner til mændenes kvarter. Overdragelsen skal ske på dagen, hvor barnet fylder ti år.

DET SYVENDE BUD: EVIG FRED

Alle former for vold og våben er forbudt. Eneste undtagelse er mændenes træning, som sikrer, at de kan forsvare byen. Her må der gerne udføres kontrollerede kampe. Derudover er det tilladt for murenes og togenes beskyttere at bære våben uden for mændenes kvarter.

DET OTTENDE BUD: EVIG ADSKILLELSE

Ingen mænd må færdes i kvindernes kvarter eller på kvindernes veje uden tilladelse. Ligeledes må ingen kvinder færdes i mændenes kvarter eller på mændenes veje uden tilladelse.

DET NIENDE BUD: EVIG ISOLATION

Al kontakt med omverdenen er forbudt. Kun dem, der arbejder på togene, må efter særskilt tilladelse kommunikere med og rejse til andre byer.

DET TIENDE BUD: EVIG DOM

Alle borgere er underlagt Kvindernes og Mændenes råd. Rådet afsiger retfærdige straffe for lovovertrædelser på *Dom-mens dag*, som alle er forpligtet til at deltage i.

PROLOG

I slutningen af det toogtyvende århundrede begyndte De Store Krige. De skabte kaos og anarki overalt på kloden. Civilisationer kollapsede, millioner blev sendt på flugt, og kampen om ressourcer udviklede sig til en verdensomspændende voldsspiral. Tyveri, mord og voldtægter spredte sig som en steppebrand, og alle kæmpede for at overleve.

Midt i dette helvede traf tre enker et valg. De var velhavende og havde store godser, der grænsede op mod hinanden. Sammen besluttede de sig for at bygge en uigennemtrængelig mur omkring deres områder for at beskytte sig selv og deres børn.

De tre enker havde mistet mænd og sønner i kampene, og de ville gøre alt for at holde krig og ufred væk. De ønskede et nyt samfund med idyl og harmoni.

Krigenes brutalitet og plyndringer havde vist de tre enker, hvordan de svageste, kvinder og børn, altid endte med at lide. Og de blev enige om, at det var mændene og deres iboende aggression, der var skyld i alle katastroferne. Så bag muren byggede de et nyt samfund kun for kvinder. Her var de i sikkerhed.

VIDUANA, enkernes by, kaldte de stedet.

De tre enker brugte deres formuer på at sikre byen på alle tænkelige måder. Snart vrimlede det med kvinder, der søgte sikkerhed for sig selv og deres børn. De blev alle lukket ind, så længe de svor evig

troskab til byen. Viduanas indbyggerantal voksede voldsomt, og der opstod hurtigt mangel på arbejdskraft til at bygge huse og veje. Derfor blev mænd, der ellers var forbudt adgang, hyret ind som daglejere med strenge ordrer om at forlade byen, inden aftenklokken ringede.

Mens krig og kaos hærgede områderne omkring Viduana, så voksede byens velstand. Flere og flere søgte om ophold, og de mandlige daglejere tryglede ligeledes om at få lov at bo i byen. Samtidig prøvede andre at bryde ind i Viduana for at stjæle dens rigdom. Kvinderne greb til våben, men da de begyndte at falde i kampene, følte de tre enker, at noget måtte gøres. De ville ikke se deres døtre dø ligesom deres sønner. Jo flere angreb byen blev udsat for, jo mere fristende var det at etablere en beskyttende hær af mænd. Så kunne de bløde, mens kvinderne var sikre.

Til sidst tillod de tre enker en skare af trofaste arbejdere ophold i Viduana under de betingelser, at de ville beskytte byen og dens kvinder. Mændene aflagde ed. Og de hjalp med at sikre byen yderligere. To mure mere blev opbygget.

Kort efter at mændene flyttede ind, skete der en række voldtægter. De tre enker begyndte at tvivle på deres beslutning. De ville have mændene ud, men de havde stadig brug for en hær.

En aftale blev indgået. Mænd og kvinder skulle leve adskilt. Viduana blev delt i to: kvindernes kvarter og mændenes kvarter.

Røde og blå fliser blev lagt for at sikre, at alle kendte deres plads. Kun når det kom til forplantning, måtte kvinder og mænd mødes i byens tempel. Således sikrede man, at der ville blive født børn til at sikre byens overlevelse.

Og for at sikre fred og orden blev Viduanas ti bud nedskrevet.

CLARA

KAPITEL 1

Min lillebror Samuel knuger sig ind til mig. Hans fingre borer sig ind i mine arme.

”Må jeg ikke nok blive?” Hans bøn får tårer frem i mine øjne, men jeg kan ikke få et ord over mine læber. Det var mor, der valgte den her by. En by fuld af regler. Og nu vil den tage min ældste lillebror fra mig.

”Det skal nok gå,” siger mor og løsner Samuels greb. ”Du er en stor dreng nu.” Hun lyder næsten, som om hun mener det, men jeg kan fornemme den svage sitren i hendes stemme. Samuel er ikke stor. Han er ti år. Men ti år er grænsen. Han er ikke længere et barn. Han er en ung mand, og mænd skal afleveres til mændenes kvarter.

”Må jeg ikke se Marcus en sidste gang?” spørger han.

”Nej,” siger mor. ”Du sagde farvel i går.” Hendes stemme bliver streng. Hun ved, at jo længere vi trækker afskeden ud, jo sværere bliver det for alle.

I går havde vi samlet hele familien og holdt afskedsfest. Vi kunne næsten ikke være i stuen, for efter at min storesøster Cecilia også har fået børn, er der ikke nok plads. Men fra i morgen af bliver Samuels stol ledig. Tanken stikker i hjertet. På samme måde som det stak i går til festen. Vi havde prøvet

at få det til at virke som en god ting, at Samuel skulle rejse. Men bag alle smilene lurede sorgen. Især for Marcus. Der er under to år imellem dem, og de har altid været tætte.

”Jeg vil bare se ham en gang til,” beder Samuel.

”Du ser Marcus om to år,” siger jeg. ”Så ved du alt om mændenes kvarter og kan vise ham til rette.” Jeg tvinger min stemme til at lyde glad, og måske virker det, for Samuel stopper protesterne, men han snøfter stadig.

Mor fanger hans blik og holder det fast. Hun tørrer en tåre væk fra hans øjne.

”Lad dem ikke se dig græde,” siger hun.

Samuels underlæbe bævrer, og hele min mave trækker sig sammen. Hvordan kan hun bede ham om det? Vreden river i mig, men jeg forbliver tavs. Og Samuels tårer tørrer ind på hans kind. Her i byen er tårer ikke velkomne. For tårer ses som en kritik. En kritik af de tre enker, der skabte byen, og af det system, der sikrer os orden.

Mor retter sig op. Hendes ansigt er stivnet i en følelsesløs maske. Så åbner hun døren, og vi træder ud. De røde brosten er lune af solen. Jeg kan mærke det gennem mine sandaler. Omkring os hænger den søde duft af sensommerfrugt, der bliver båret hjem fra markedet. Røde bær, røde kapper med hætter, røde brosten. Næsten alt er rødt her i kvindernes kvarter. Det er den eneste farve, vi må bære. Enkelte steder ses lyseblå kapper som Samuels. Drengene, der stadig er så små, at de må være her. De ser hen mod Samuel, og deres bryn trækker sig sammen. De ved, at når han ikke er på sit arbejds hold, men

går sammen med sin mor og søster på vej mod mændenes kvarter, så er det i dag, han skal afleveres. Frygten hænger i deres blik. De ved, at det også bliver dem en dag.

Vi går gennem porten, ud af kvindernes kvarter og hen til bymidten. Her mødes de røde stier med de blå og løber hen mod markedspladsen. Mellem dem er et sort bånd af brosten. De er ingenmandsstier. Hverken mænd eller kvinder må betrede dem. De er der kun for at sikre, at vi ikke går tæt op ad hinanden.

Midt på pladsen er Skammens cirkel. Fireogtyve gabestokke står klar. Tolv til mænd og tolv til kvinder. Kun få af dem er fyldt i dag. De skyldige ser ikke på os, men holder blikket mod jorden. Det er dem, der har forbrudt sig mod vores regler eller har vist skammelig adfærd. Et par vagter går forbi os. De holder øje med alt i byen. Vi kalder dem byens beskyttere, men i virkeligheden er de mere overvågere. De er klar til at melde alle, der overtræder reglerne.

Vi fortsætter ad de røde stier. Det er sidste gang, Samuel vil betrede kvindernes vej. Fra i morgen skal han gå på de blå. Han klynger sig til min arm, og alt i mig skriger, at det her er galt. At en fødselsdag ikke gør ham til en mand. Og at vi burde gå den modsatte vej. Hen mod porten og ud af Viduana.

For selvom verden er hærget af krig og kaos, så ville vi i det mindste være sammen. Men mor ville aldrig gå med til det. Hun tog hertil for at beskytte os. Vi var heldige, at vi

kom ind. Mange bliver afvist, men for de få udvalgte er det et valg for livet.

Mor vidste, hvad hun sagde ja til dengang, men Cecilia var kun ti år, jeg syv, og Samuel og resten af mine brødre fandtes slet ikke. Ville mor have sagt ja, hvis hun havde vidst, at hun senere ville føde tre sønner?

De kvinder, vi passerer på vejen, sender os forstående blikke. De ved, hvor vi skal hen. De har prøvet det selv. Med en søn eller en bror. Jeg har i flere år vidst, at denne dag ville komme. Alligevel er jeg ikke klar.

”Jeg kommer til at se Marcus og Hugo, når de er gamle nok,” hvisker Samuel. ”Men kommer jeg aldrig til at se jer og Cecilia igen?”

”Jo, skat,” siger mor. ”Når du har aftjent første del af din arbejdspligt, kan du søge om at blive flyttet.”

Mor siger ikke, at det først er om tredive år, han kan søge. Hun siger heller ikke, hvad der skal ske med ham, før han får lov til at vende tilbage til kvindernes kvarter. Nogle ting er det bedst, at han venter med at høre. Han er bange nok, som det er.

Min mave snører sig sammen, og hele min krop låser. Det virker så forkert. Han er så lille. Han er ikke en trussel mod nogen som helst. Men som rådet altid fortæller, så skal der trækkes en grænse. Og ti år er det rette sted. Inden puberteten sætter i gang.

Foran os toner den blå port frem. Mændenes kvarter. Over porten er to ord hugget ind i stenene. *Evigt afkald*. Det er Viduanas sjette bud:

Evigt afkald: Alle kvinder er forpligtet til at overdrage deres sønner til mændenes kvarter. Overdragelsen skal ske på dagen, hvor barnet fylder ti år.

Det er det bud, der nu skiller os ad. Den røde vej fører hen til indgangen, men ikke længere. Herefter markerer de blå brosten, at dette er mændenes domæne. Her er vi ikke velkomne, ligesom de ikke er det hos os.

Mor løfter dørhammeren og banker på den store, blå port. Tre gange. Det lyder som en ildevarslende klokke. Så går porten op.

En ældre mand i en lang, grå kappe tager imod os.

”Vær hilset,” siger han og bukker dybt. ”Mit navn er Logan. Jeg er anfører for mændenes kvarter.” Den grå kappe fortæller, at han er en af *de beskårede*. I kvindernes kvarter kalder vi dem *de rene*, fordi de har ladet deres pikke skære bort, så de ikke længere er til fare for os.

Aggressionen sidder i pikken. Det er derfor, mænd starter krige. Det siger de tre enker i Kvindernes råd. Men det har jeg aldrig troet på. Som mor engang sagde til Samuel og Marcus: *Den er kød og blod og ikke andet. Krige starter i hjernen. Så I vælger selv, hvilken slags mand I vil være.*

Men uanset hvilken mand Samuel bliver, får han kun adgang til kvindernes kvarter, hvis han lader sig beskære. De rene må som de eneste færdes i begge dele af byen. Alle mænd får et valg. Når de har aftjent de første tredive år af deres arbejdspligt, så bestemmer de selv. Kniven og adgang

til at arbejde i kvindernes kvarter eller at blive i mændenes kvarter og arbejde der, til de dør.

”Vær hilset,” gentager mor og nejer dybt. ”Mit navn er Vivienne Hellasdatter, og dette er min datter Clara og min søn Samuel.”

Samuel knuger sig stadig fast til min arm.

”Goddag, Samuel,” siger Logan. ”Se, hvad jeg har til dig.” Han finder en mørkeblå kappe med hætte frem.

”Den er fin,” siger mor og nikker til Samuel.

Samuel tøver, men ingen protester kan forhindre det her.

”Tag kappen på,” siger mor stille.

Og Samuel adlyder. Han trækker sin lyseblå kappe af og slår i stedet den mørkeblå om skuldrene.

”Nu er du en rigtig mand,” siger Logan.

Mor nikker, men jeg kan fornemme en tåre i hendes øjenkrog.

”Vi skal nok tage os godt af ham,” siger Logan. ”Sig farvel, Samuel.”

Samuel trykker sig ind til mig. Så krampagtigt, at det næsten gør ondt. Jeg holder om ham og kan næsten ikke holde tanken ud om, at det er sidste gang, jeg kommer til at kramme ham.

”Du skal nok klare det,” hvisker jeg. ”Du er så stærk.”

Hans krop ryster. Han føler sig ikke stærk. Og vi ved alle tre, at det bare er noget, man siger for at dække over sandheden.

Jeg ser hen på Logan. Hans ansigt er neutralt, men alligevel fornemmer jeg medfølelse. Også selvom han er så gammel,

at han aldrig selv har prøvet det. Han er vokset op i tiden før. Viduana er kun halvtreds år gammel.

Samuel snøfter stadig, da mor krammer ham en sidste gang. Han kan ikke længere holde tårerne tilbage. Men Logan lægger bare en hånd på hans arm.

”Tak for jeres besøg,” siger Logan til mig og mor. Så bukker han dybt. Og vi nejjer.

”Jeg vil ikke!” hulker Samuel, og det føles, som om nogen gennemhuller mit hjerte. Men jeg siger ingenting. Mor siger ingenting. Vi står bare og ser, hvordan Logan trækker Samuel med indenfor. Så lukker den blå port igen. Men bag porten kan jeg stadig høre Samuel græde.

”Lad os gå hjem,” siger mor.

Jeg svarer ikke. Blinker et par tårer væk. Så tvinger jeg mig selv til at vende om. Der er intet, jeg kan gøre. Dette er loven.

Vi går i stilhed derfra.

”Det skal nok gå,” siger mor så. Og jeg ved ikke, om hun taler til sig selv eller til mig. Jeg har lyst til at råbe ad hende, at ja, selvfølgelig skal det nok gå. For der er ikke andre muligheder. Tiden fortsætter. Og vi fortsætter. Sorg kan ikke slå dig ihjel, selvom det føles sådan.

Den glade musik og larmen fra markedspladsen trænger sig ind i mit mørke. Mor tvinger et smil frem. Nu er vi blandt folk igen. Alle ser på os. Alle dømmes. Så nu skal vi se stærke ud. Glade ud. Vi skal glemme alt om Samuel og fortsætte vores liv. Der vil altid være et ekstra øje på os, fordi vi er tilflyttere og ikke stammer fra de originale familier.

Mor stopper ved en af boderne med garn og stof. Hun lægger en hånd på et fint vævet, rødt klæde.

”Samuel er jo ikke den eneste, der er blevet stor,” siger hun. ”Du skal også snart deltage i Akten. Vi skal have syet dig en kjole.”

Min mund tørrer ud, men jeg nikker. Jeg er lige fyldt atten, og jeg har også en pligt at opfylde. Som attenårig er jeg ikke længere pige, men kvinde. Og alle kvinder skal indgå i forplantningspligten, indtil de ikke længere er fertile. Det er vores pligt at formere os. Så jeg skal snart ligge med en mand for første gang.

KAPITEL 2

”Bah! Bah! Bah!” Min lillebror Hugo sidder på min mors skød og kommer med små, glade lyde.

Vi er hos min storesøster Cecilia. Hun passede Hugo, mens vi afleverede Samuel.

”Tog Samuel det okay?” spørger Cecilia, mens hun mader sin ældste datter, Rose, med en ske.

Alle de andre er i gang med dagens arbejde, men i dag er jeg fritaget. Mor var det i forvejen. Hun fødte Hugo for ni måneder siden og er stadig på barsel. Det samme er Cecilia. Hendes yngste datter, Lily, er to måneder yngre end Hugo.

”Som det kunne forventes,” siger mor bare, og hendes mund bliver en tynd streg.

”Jeg håber, jeg aldrig føder en søn,” siger Cecilia. ”Indtil nu har jeg været heldig.” Hun stryger Rose over kinden.

Det er underligt at se på Cecilia. For tre år siden boede hun stadig hjemme, og der var det hende, der skulle deltage i Akten første gang. Jeg kan huske, hvor nervøs hun var. Og hvordan hun og mor havde lange snakke i køkkenet. Jeg følte mig holdt udenfor. Cecilia og jeg plejede at være tætte. Især fordi vi er de eneste af vores søskende, der blev født uden for Viduana. Hun er den eneste, ud over mor, der kan huske

far. Mine andre søskende, Samuel, Marcus og Hugo, er alle født her i byen med donorfædre.

Cecilia og jeg har begge fars helt blonde hår, og resten af mine søskende er mørkhårede. Cecilias børn ser dog også ud til at blive lyshårede. Mon hun med vilje har valgt en donor med lyst hår?

”Og snart er det lille Claras tur,” siger Cecilia.

Jeg skærer en grimasse. Jeg kan ikke lide, at hun kalder mig lille. Det gjorde hun aldrig tidligere. Det kom først, da hun selv blev mor.

”BAH!” siger Hugo glad, og mor og Cecilia griner. Jeg ser bare ind i hans glade, brune øjne og tænker på, at om ni år er det ham, vi giver væk.

Cecilia retter blikket mod mig igen.

”Det er en stor dag,” siger Cecilia. ”Jeg kan huske, hvor nervøs jeg selv var. Du må endelig sige til, hvis du har nogen spørgsmål.”

Men selvom jeg har hundredvis af spørgsmål, vil jeg ikke spørge hende. I hvert fald ikke lige nu. I stedet ser jeg ud gennem vinduet.

”Dine grøntsager har det ikke så godt,” mumler jeg.

”Nej,” sukker hun. ”Siden Lily kom til, har jeg forsømt haven.”

”Lad mig vande dem,” siger jeg og rejser mig. For at hjælpe, men også for at komme væk fra samtalen. Jeg er ikke klar til at tænke på forplantningspligten.

Jeg åbner døren ud til haven. Den er ikke mere end et

par meter på hver led. Pladsen er trang i Viduana, så man får kun akkurat den mængde jord, der er nødvendig for at kunne dyrke afgrøder til sin familie. Dem, der er gode til at passe have, sælger overskuddet på markedet. Andre, som Cecilia, køber.

Jeg vander planterne. Imens kan jeg høre mor og Cecilia snakke gennem døren.

”Din forplantningspligt begynder også igen om lidt, mor,” siger Cecilia. Hendes stemme dirrer af bekymring. Jeg er også bekymret. Efter Marcus var mor gravid med en lille pige. Men fødslen gik galt. Den lille pige døde, og mor klarede den kun lige med nød og næppe. Hendes livmoder fik store skader, og efter det havde hun tre ufrivillige aborter, inden Hugo så kom. Hun er ved at være for gammel til at få flere børn, men lovene er tydelige: Så længe man bløder, så skal man deltage i Akten.

”Ja ...” Mor lyder træt. ”Jeg håber nu, at Hugo bliver den sidste. Min krop kan snart ikke mere.”

Cecilia nikker.

”Jeg håber også, at der kommer en pause mellem Lily og den næste,” siger hun. ”Det var hårdt at få to så tæt.”

”Jeg vil prøve at tale med Kvindernes råd igen,” siger mor. ”Jeg må få dem til at forstå, at det ikke er sundt for kroppen at føde så mange så hurtigt.”

Mor har kæmpet den kamp længe. Men de tre enker, der styrer Kvindernes råd, vil ikke lytte. De mener ikke, kroppen bliver gravid, hvis den ikke er klar til det.

Jeg skæver ind gennem ruden på Cecilia. Hun har forandret sig så meget de sidste par år. Vil der ske det samme for mig, når jeg får børn?

Mor kom til byen med to børn, men på grund af forplantningspligten har hun i dag fem børn. Jeg ved, hun elsker os, men havde hun fået så mange, hvis hun selv kunne vælge? Og hvor mange vil jeg få? Vores forplantningspligt varer hele vores frugtbare alder. Hvis vi bliver gravide hvert andet eller tredje år, kan det nemt blive over ti børn. *Evigt fødende ...*

Tanken giver mig kvalme. Jeg vil ikke bare være en fødemaskine. Og selvom jeg ved, at det er forbudt overhovedet at tænke på, så kan jeg ikke lade være med at overveje, hvordan mit liv ville være, hvis jeg forlod byen ...